

Va cloure la festa el senyor Ruiz i Porta amb el següent parlament que, en arribar al paràgraf en què fa entrega de la medalla, va ésser escoltat posant-se a peu dret tot l'auditori.

Sigué un moment fortament impressionant.

SENYORES I SENYORS:

L'escrit del Sr. Secretari, donant compte dels acords de la Junta Directiva, us ha assabentat de l'inici d'aquesta festa d'avui: una gentilesa més d'En Rafel Patxot i Jubert, i un afany de part del CENTRE de restablir, de certa faisó, en el nostre Casal, la Diada de Sant Jordi que, de temps, restava estroncada.

I té raó el nostre Secretari en dir que En Patxot és un home admirable i sens parió en ço que fa referència a voler fomentar la cultura de Catalunya.

Jo hi dec afegir, però, que En Patxot, el gran protector de les Arts i de les Ciències, mateix que un Cosme de Médicis, o com un Dux de Venècia, embarca en la góndola, travessa el Canal i ve a erigir la columna miliaria que marca la ruta a seguir terres endintre de la Catalunya cultural i estudiosa.

Jo he posat tot el meu afany perquè avui ell ens presidís aquesta festa, i no ho he pogut aconseguir, car la salut per un costat; d'altre una espinà que duu al cor clavada, i altrament la seva modèstia i humilitat, talment de fra menor, li priven de complaure'ns.

Oh, la humilitat d'En Patxot!... Mai, qui no el conegui, podrà capir-la, car és exemplar i corprenedora; i aquesta bellíssima qualitat, encaixa, perfectament, amb la seva llar, que, més que la d'un pros, és l'obrador d'un home de treball, infadigable.

Seva ha sigut la iniciativa generosa de voler que la Medalla d'Or, per ell instituïda, siga atorgada, per la vegada primera, a En César A. Torras, (a. C. s.), per tal que el seu nom ple de prestígis, siga el davanter dels nostres medallistes.

Enguany, però, la festa ix una mica esmortuïda, esllanguida, que l'hivern ha estat llarg, amb traces de no acabar-se mai.

No ho veieu? Encara, com qui diu, no gosen, vindre les orenetes.

Les roses no tenen perfum.

Els jardins no rumbegen llurs perfums i gales.

Ni canten els brolladors.

Ni els rossinyols refilen cap balada...

I, com Sant Jordi gairebé no es detura, ni fa estada en nostres

fogars, ni ens ha presidit, com antany, la taula, el beire pren caients de Sant Graal.

En mig de tot, siga com siga, s'alça la Medalla com una visió eucarística, i ens crida: *Sursum corda!*

I una veu misteriosa, ens alena: La sentiu?

*
* *

I ara, oh fills il·lustres del nostre Torras, permeteu-me que jo, en nom del CENTRE EXCURSIONISTA DE CATALUNYA, i pel desig justíssim d'En Patxot, us faci solemniial entrega de la Medalla. Jo us la donc com l'executòria de la més alta i preuada distinció.

Va a la santa memòria del vostre pare, aquell gran home que va estimar sempre, sense desmais ni febleses, la nostra terra catalana, fins emmotllar-la, des d'aquesta Presidència, als corrents científics moderns de l'Excursionisme, estructurant les comarques catalanes, tan amorosívolament per ell descrites i estudiades.

Preneu aquest guasadó i poseu-lo en lloc preferent de la vostra llar, per tal que, en honorar el fogar vostre, us doni to de senyoria, oh els seus fills, com un títol nobiliari, el més cobejat que li dona Catalunya.

I enorgulli-vos-en sempre!...

Teniu!

*
* *

I cloquem aquest acte donant-vos, a tots, les gràcies més cordials i una pluja d'encaixades per la vostra assistència.